

i et Punkt, hvor De mere end i noget andet burde være det følge-værdige Eksempel for Egnens Ungdom, ved Deres Opførsel rent ud har vakt Forargelse i Menigheden. Kort og godt — er det sandt, Hr. Hansted, at De har natlige Stævnemøder med visse af Egnens unge Piger?”

Emanuel havde rejst sig. Kindernes Feberpletter havde i et Nu bredt sig over Pande og Tindinger; hele hans Ansigt flammede.

„Hvem har sagt det?”

„Det kan være det samme,” raabte Provsten ham nu lige ind i Ansigtet. „Hvorledes forholder det sig? Jeg ønsker en kort og utvetydig Udtalelse, Hr. Kapellan. Altsaa — ja eller nej!”

Emanuel bed Læberne sammen. Det var kun med yderste Møje, at han afholdt sig fra at slynge Provsten en Fornærmelse i Ansigtet.

Endelig sagde han:

„Dersom der med visse unge Piger menes Anders Jørgens Datter — og om andre kan der ikke være Tale — saa er det halvejs sandt.”

„Ja saa! De tilstaar altsaa!”

„Ja; — hun er nemlig min Forlovede. Nogen udstrakt Forargelse kan dette Forhold imidlertid umulig endnu have vakt i Menigheden, eftersom det igaar Aftes var første Gang, jeg talte med hende alene. Og dette skete endda — efter hvad jeg nu forstaar — ikke uden Vidner. Hr. Hjælpe lærer Johansen kom nemlig tilstede ved den Lejlighed.”

Provst Tønnesen var veget først et, derpaa endnu et tungt Skridt tilbage. Hans Hænder faldt fra Ryggen slapt ned til Siderne, og han stirrede paa sin Kapellan med et Blik, der i Løbet af et halvt Minut fremviste en Skala af de mest modstridende Udtryk og tilsidst ligesom forstenedes i et Udtryk af medynksblandet Forfærdelse.

Det var nu heller ikke netop en Nyforlovets Lyksalighed, Emanuels Ansigt i dette Øjeblik bar tilskue. Hans forvaagede Træk og rødrandede Øjne røbede tydelig den Kamp, han i Natens ensomme Timer havde haft at bestaa med opdukkende Ængstelser, fordi han i et af Livets allervigtigste Anliggender havde